

Den unge mand gik til dronningen for at få hjælp

- en historie fra **knippel ledelse**

En dag kom en ung mand og bankede på slottets port. Dronningen hørte det, rejste sig, løftede op i sin blå kjole af silkebrokade og gik ud for at lukke op. Den unge mand uden for døren fortalte, at han havde brug for hjælp, og spurgte, "kan du hjælpe mig?" "Kom indenfor og lad os tale sammen" svarede dronningen. Hun gik foran den unge mand ind i et af slottets rum – og de satte sig i to guldstole ved et lille rundt bord. "Fortæl mig, hvad du gerne vil have hjælp til" sagde dronningen, og den unge mand fortalte sin historie.

Han startede med at fortælle om sin gode og kærlige far, som var godsejer med store jordbesiddelser og mange gårde. For et par år siden havde faderen bestemt, at hans søn - den unge mand - nu var gammel nok til at få sit eget – så han fik lov at vælge hvilken af gårdene, han ville have ansvaret for fremover. Den unge mand valgte en dejlig gård, som lå lige ved siden af hovedgården. Det var en gård med mange marker, bygninger, dyr og ca. 20 folk, som den unge mand nu skulle have ansvaret for. Faderen syntes også, at det var en dejlig gård – det var faktisk den første, han selv havde haft, og han kom der dagligt. Folkene på gården kendte godsejeren vældig godt – og spurgte ham ofte til råds, når de var i tvivl om noget. Det havde de altid gjort.

De første år gik - og de gik godt. Dyrene trivedes, kornet stod flot på markerne, bygningerne var velholdte, og den unge mand var tilfreds. Han fik mere og mere styr på tingene – begyndte at kunne overskue mere og mere og kunne planlægge gårdens drift flere år frem. Han fik ideer til, hvordan han kunne forbedre driften, men her var det ikke altid lige nemt for ham. For det skete ofte, at folkene ikke gjorde, som han syntes, de skulle. Og når han spurgte dem hvorfor, svarede de enten, at de helst ville gøre, som de var vant til eller, at de havde spurgt godsejeren, og han havde givet dem nogle gode råd.

Når den unge mand kom til middag hos sin far oppe på hovedgården, snakkede de næsten kun om driften af gården. Nogle gange var faderen bekymret for, hvordan sønnen klarede det. Faderen fortalte ofte sønnen, hvordan han skulle løse sine problemer, og hvordan han burde udvikle gårdens drift. De første år syntes sønnen, at faderens råd var en stor hjælp – men nu var han mere i tvivl. "Og det er det", sagde sønnen, "jeg gerne vil have hjælp til. Hvordan finder jeg ud af at løse mine problemer på min gård uden altid at skulle have min fars hjælp – og hvordan bevarer jeg alligevel et godt forhold til ham?".

Dronningen tænkte sig om. "Hvordan kan jeg bedst hjælpe den unge mand?" tænkte hun. Så hun fik en idé – og smilede indvendigt ved tanken. "Det, tror jeg, vil være godt for ham" tænkte hun. Hun løftede op i sin kjole og bad ham følge efter. De gik rask gennem en af slottets store sale, op ad et par trapper og hen ad en gang. Her var helt stille. Dronningen stoppede op og åbnede døren til et rum fyldt med spejle. Der var store spejle, små spejle, alle mulige forskellige former og faconer, spejle med store forgyldte rammer, med mørke enkle rammer og små undseelige spejle, hvis glas var så sløret, at man næsten ikke kunne se noget i dem.

Dronningen sagde; "Gå ind i rummet og kig i spejlene. Hver gang du ser noget i et spejl, skal du højt fortælle, hvad du ser". Den unge mand gik forsigtigt ind, kiggede i det første lille runde spejl, der fangede hans blik, og udbrød; "Sikke nogle store øjne jeg har i dette spejlbillede!". Dronningen smilede af hans overraskelse og spurgte; "Hvad er du god til at se, når du er på din gård?". Den unge mand tænkte sig lidt om og svarede så alvorligt; "Jeg er god til at se, om dyrene trives, og om kornet står godt – det har jeg altid

været". Dronningen spurgte; "Er der noget, du er blevet bedre til at se, sammenlignet med, da du lige havde fået gården?". Og det blev pludseligt tydeligt for den unge mand, at han var blevet bedre til at se, hvad der kunne ske i fremtiden, og hvordan han kunne forbedre driften af gården. Den unge mand dvælede længe ved sit spejlbillede og nød at se de store øjne, han havde her.

Efter en stund bad dronningen ham gå videre til et nyt spejl. Den unge mand så nu ind i et ovalt spejl med guldramme - her så han sit eget spejlbillede med overraskende store ører. "Og hvad betyder så de store ører der?" udbrød han. Dronningen lo, da hun så hans forbløffede ansigtsudtryk og spurgte "Hvad er du god til at høre på din gård?". "Jeg er god til at høre, hvad min far siger jeg skal gøre". Den unge mand tænkte sig om og sagde så; "Men jeg er også god til at høre, hvad folkene fortæller, at de har brug for hjælp til - også nogle gange selvom de ikke siger det særlig højt!". Den unge mand blev tankefuld stående. Hvad var det, han havde hørt folkene fortælle? Hvordan havde han hjulpet dem? Hvordan havde han fået de ideer? Hvem havde haft glæde af hans hjælp, og hvem havde ikke kunnet bruge den? Hvordan ville han også kunne hjælpe de sidste?

Efter en stund bød dronningen ham gå videre. Den unge mand gik langsomt hen til et stort rektangulært spejl med en tyk mørk ramme. Her så han en stærk ung mand med gode muskler i arme og ben. Det lignede da egentlig meget godt ham selv. Han vendte sig om - og lige overfor stod et spejl i samme størrelse og facon - det havde bare en lys ramme. Og her så han en stor dreng - lige på grænsen til en ung mand. Han vendte sig om - den stærke mand - vendte sig igen - den store dreng. Dronningen spurgte; "Når du er på gården, hvem ser så manden - og hvem ser drengen?"

Den unge mand var overrasket over spørgsmålet - han var jo ikke længere en dreng. Og så alligevel - han ville jo altid være sin fars søn. Og nogle af de gamle på gården havde kendt ham, fra han blev født. De så måske også mest drengen. Og hvem så manden? Det gjorde nogle af de nye folk, han selv havde ansat i hvert fald. Men hvad med dem, hans far havde ansat? Så de mest drengen? Og hvad med ham selv - så han sig selv mest som dreng eller som mand? Tja - efterhånden vel mest som mand. Men det var nogle gange svært for denne mand at få plads - at blive set og hørt. "Hvordan kan jeg hjælpe manden med at få mere plads?" Spurgte han. "Jae - hvad ville manden i spejlet mon give dig af gode råd?" spurgte dronningen, og den unge mand svarede prompte; "Han ville sige, at jeg skulle handle som en mand!"

Dronningen spurgte da; "Og hvilken mand vil **du** gerne være?" Den unge mand tænkte sig længe om. "Jeg vil være en mand, der tydeligt fortæller folkene, hvad de må og skal. Men jeg vil også gerne lytte til, hvad de kan og vil. Og så vil jeg prøve at få dette til at passe bedst muligt sammen". Den unge mand satte sig på en stol. Der var så mange tanker i hans hoved. Dronningen sagde: "Jeg tror, spejlene har hjulpet dig så meget, som de kan i dag. Nu skal du hjem og handle - og tænke".

Hun gik ud af døren, og den unge mand fulgte efter. De gik tilbage hen ad gangen, ned ad trapperne og gennem den store sal. Dronningen gik helt ud til slottets port og vendte sig så om mod den unge mand. "Du har nok mange tanker i dit hoved nu. Det er helt naturligt. Hvordan disse tanker vil falde på plads, og hvilken virkning det vil få, kan ingen vide endnu. Men jeg er sikker på, at manden i dig vil blive tydeligere - både for dine folk, for din far - og for dig selv."

"Et sidste spørgsmål, jeg vil stille dig, er: Hvem vil først bemærke din forandring?" Den unge mand tænkte sig længe om. "Det tror jeg Louise vil. Louise er vores madmor - og hun styrer sine folk i køkkenet med en

fast, men kærlig hånd. Hun har kendt mig, siden jeg var lille – og fulgt min udvikling. Jeg tror snart, jeg vil høre hende sige, at jeg da vist er ved at blive voksen!” Den unge mand smilede ved tanken om Louise. Han åbnede den store port for at gå – men vendte sig pludselig om og spurgte, om han måtte have lov at komme igen en anden dag. ”Du skal være velkommen” sagde dronningen og smilede.

Da den unge mand var gået, stod dronningen lidt ved den åbne port og funderede. Hun tænkte på dengang, hun selv havde brugt spejlene første gang. Hun havde ca. været 22 år gammel og havde været alene på vandretur rundt i slottet. Slottet havde så mange rum – man kunne aldrig lære dem alle at kende. På sin vandring havde hun fundet dette ukendte rum, åbnet døren og set, at det var fyldt med spejle.

Hun var trådt ind, og efter lidt søgen havde hun stillet sig ved det store ovale spejl med den store fine guldramme. Dette spejl havde vist hende en vaks, storsmilende og energisk prinsesse i en meget flot rød kjole, der var alt for stor til hende. Da den unge dronning havde kigget på prinsessen, havde hun set dronningen lige ind i øjnene og smilet. Så havde prinsessen blinket med det ene øje, havde brat vendt sig rundt og var løbet ud af billedet. Den unge dronning havde forbløffet vendt sig rundt, og var derved kommet til at se ind i et helt firkantet spejl med en mørkeblå smal ramme. Hun huskede det så tydeligt endnu. Dette spejl havde vist hende en voksen kvinde i enkelt og praktisk tøj. Kvinden holdt en kugleramme i den ene hånd og en plantegning over en bydel i den anden. Hun så vældig klog og stærk ud. Hun bevægede sig ikke – stod der bare. Den unge dronning var blevet fascineret af kvindens rolige udstråling. Efter en stund i stilhed havde kvinden vendt sig rundt og var gået væk – og dronningen var tankefuldt gået ud af døren.

”Ja – jeg fandt ud af noget meget vigtigt den dag”, tænkte dronningen og lukkede stille porten.